

De blauwe diepte

Nora Roberts bij Boekerij:

Series:

Het eiland van de drie

zusters-trilogie

1 *Dansen op lucht* • 2 *Hemel en aarde* • 3 *Spelen met vuur*

Ierse trilogie

1 *Meer dan liefde* • 2 *Gesloten hart* • 3 *Vergeet haar niet*

Teken van Zeven-trilogie

1 *Verbonden door het lot* • 2 *Op zoek naar de bron* • 3 *De kracht van het hart*

Sterren-trilogie

1 *Een ster van vuur* • 2 *De baai der zuchten* • 3 *Het glazen eiland*

Cirkel-trilogie

1 *De cirkel van zes* • 2 *Dans van de goden* • 3 *De stille vallei*

Dromen (Templeton-trilogie)

1 *Verover je droom* • 2 *Koester je droom* • 3 *Vind je droom*

Drie dochters (Concannon-trilogie)

1 *Geboren in vuur* • 2 *Geboren in ijs* • 3 *Geboren in schande*

De bron-trilogie

1 *Het begin* • 2 *Vanuit het*

duister • 3 *De komst van de kracht*

Bruiden-kwartet

1 *Dromen in beeld* • 2 *Armen vol rozen* • 3 *Proeven van liefde* • 4 *Geluk als besluit*

De Boonsboro Inn-trilogie

1 *Voor nu en altijd* • 2 *De eerste en laatste* • 3 *Alles voor elkaar*

Drakenhart-trilogie

1 *Ontwaken* • 2 *Ontluiken* • 3 *Ontvouwen*

Sleutel-trilogie

1 *Sleutel tot het licht* • 2 *Sleutel tot de wijsheid* • 3 *Sleutel tot de kracht*

Verloren bruiden-trilogie

1 *De verborgen erfenis* • 2 *De verdwenen spiegel* • 3 *De verloren ringen*

Gallaghers van Ardmores-trilogie

1 *Schittering van de zon* • 2 *Tranen van de maan* • 3 *Hart van de zee*

Chesapeake Bay-serie

1 *De ziel van de zee* • 2 *Het lied van de getijden* • 3 *De roep van de haven* • 4 *Het blauw van de baai*

Thrillers:

*De villa • Droomwereld • Het
eind van de rivier • Nachtmuziek
• De schuilplaats • Thuishaven •
Begraaf het verleden • Geboorte-
recht • Het noorderlicht • De
gloed van vuur • Een nieuw
begin • Het heetst van de dag •
Eerbetoen • Vastberaden •
De zoektocht • Vuurdoop • De
ooggetuige • Het strandhuis • De
schilder • Geliefde illusie • Terug
naar huis • De obsessie • Publiek
geheim • Bij zonsondergang •
Weet je nog? • Kijk niet terug •
Onderstromen • Op de vlucht •
Erfenis • Nachtwerk • Identiteit •
Schimmenspel • Verscholen •
De blauwe diepte*

Nora Roberts als J.D. Robb bij Boekeriej:

Thrillers

*Vermoord naakt • Vermoorde
reputaties • Vermoorde schoon-
heid • Vermoord in extase •
Plechtig vermoord • Vermoord
uit wraak • Vermoorde liefde •
Vermoorde harten • Explosief
vermoord • Vermoorde getuige •
Rechtvaardig vermoord •
Verraad • Verleiding • Hereni-
ging • Waanzin • Vergeten
verleden • Berucht • Perfectie •
Visioen • Overlever • Oorsprong
• Herinnering • Verwachting •
Onschuld • Wederhelpt • Fluweel
• Verlossing • Belofte • Verbon-
den • Illusie • Sensatie •
Verdorven*

E-booknovelles

*Bij nacht vermoord • Vermoorde
vaders • Vermoord fantoom •
Bloedig vermoord • Ritueel
vermoord • Vermoord en vermist*

Nora Roberts

De blauwe diepte

Een amulet ligt al eeuwenlang op de bodem van de zee.
Wie hem vindt wacht roem, rijkdom en... de vloek die erop rust.

Vertaald door Ingrid Zweedijk

Deze uitgave is eerder verschenen bij HarperCollins Holland

ISBN 978-90-492-1198-1

ISBN 978-94-023-1877-7 (e-book)

ISBN 978-90-492-1324-4 (audio)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *The Reef*

Vertaling: Ingrid Zweedijk

Omslagontwerp: Johannes Wiebel – Punch Design

Omslagbeeld: © Adobe Stock

Zetwerk: Mat-Zet bv

© 1998 Nora Roberts

© 2017, 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

*Voor Ruth Langan en Marianne Willman,
voor het verleden, het heden en de toekomst*

DEEL 1

VERLEDEN

*Er is niets meer in het heden dan in het verleden al bestond, en wat in het
gevolg wordt gezien, was al aanwezig in de oorzaak.*

– HENRI BERGSON

PROLOOG

James Lassiter was veertig jaar, een goedgebouwde, stoere, aantrekkelijke man in de kracht van zijn leven, in topconditie.

Binnen een uur zou hij dood zijn.

Vanaf het dek van de boot zag hij overal om zich heen kabbelend helderblauw water en de oplichtende groentinten en diepere schakeringen bruin van het grote rif dat zich als glinsterende eilandjes onder het oppervlak van de Koraalzee uitstrekte. Ver naar het westen zag hij de branding; met schuimkoppen bedekte golven sloegen op de schijnkustlijn van koraal.

Vanaf zijn plek aan bakboordzijde kon hij de vissen en hun schaduwen als levende pijlen door een wereld zien schieten waarin hij helemaal in zijn element was.

De kust van Australië bevond zich onzichtbaar in de verte, en er was alleen het onmetelijke blauw.

De dag kon niet mooier, het kristalheldere glinsteren van het water, bespikkeld met helwitte reflecties van het licht dat de gouden zonnestralen erop wierpen. Het nauwelijks merkbare briesje duidde niet op regen.

Onder zijn voeten deinde het dek zachtjes op en neer, een wieg op de kalme zee. Golfjes klotsten ritmisch tegen de romp. Eronder, diep eronder, lagen schatten te wachten om ontdekt te worden.

Ze waren het wrak van de Sea Star aan het uitgraven, een Brits koopvaardijship dat twee eeuwen geleden zijn ondergang had gevonden op het Groot Barrièrerif. Meer dan een jaar, met onderbrekingen wegens slecht weer, kapotte apparatuur en andere ongemakken, hadden ze zich een slag in de rondte gewerkt om de kostbaarheden die de Sea Star aan boord had omhoog te halen.

Er waren nog meer kostbaarheden, wist James. Maar zijn gedachten dwaalden naar een plek ver voorbij de Sea Star, ten noorden van dat spectaculaire en verraderlijke rif naar de warme wateren van de Caraï-

ben. Naar een ander wrak, naar een andere schat.

Naar Angeliques Vloek...

Hij vroeg zich ineens af of de vloek rustte op de rijkelijk met edelstenen versierde amulet, of op de vrouw, de heks Angelique. Er werd beweerd dat haar magische kracht voortleefde in de robijnen en diamanten en het goud. Volgens de legende had ze hem gedragen, een geschenk van de echtgenoot die ze naar verluidt had vermoord op de dag dat ze op de brandstapel stierf.

Het idee fascineerde hem, de vrouw, de ketting, de legende. De speurtocht ernaar, waaraan hij binnenkort zou beginnen, begon een persoonlijk tintje te krijgen. James wilde niet simpelweg de kostbaarheden, de eer. Hij wilde Angeliques Vloek, en de bijbehorende legende.

Zijn leven had altijd al in het teken gestaan van het speuren, van verhalen over gezonken schepen en de buit die de zee verborgen hield. Zijn leven lang had hij gedoken, en had hij dromen gekoesterd. De dromen hadden hem een huwelijk gekost, en een zoon geschonken.

James wendde zich van de reling af om de jongen op te nemen. Matthew was inmiddels bijna zestien. Hij was omhooggeschoten, maar moest nog wat breder worden. Het zat erin, peinsde James, in dat mage-re lijf en die tanige spieren. Ze hadden hetzelfde donkere onhandelbare haar, hoewel de jongen vertikte het kort te laten knippen, zodat het nu voor zijn gezicht hing, terwijl hij de duikuitrusting controleerde.

Een gezicht met scherpe trekken, dacht James. Die hadden zich verijnd in de afgelopen twee jaar, de kinderlijke rondingen waren verdwenen. Een engelengezichtje had een serveerster het ooit genoemd, waarvan de jongen zo verlegen werd dat hij vuurrode wangen kreeg en gekke bekken begon te trekken.

Het had nu eerder iets duivels, en die blauwe ogen die Matthew van hem had, stonden vaker heetgebakerd dan koel. Het Lassiter-temperament, de Lassiter-mazzel, dacht James hoofdschuddend. Een pittige erfenis voor een half volgroeide jongen.

Op een dag, wist hij, binnen niet al te lange tijd, zou hij zijn zoon alles kunnen geven waar een vader op hoopte. De sleutel tot dat alles lag rustig te wachten in de tropische wateren van de Caraïben.

Een ketting met robijnen en diamanten van onschatbare waarde, waar een beladen geschiedenis, een duistere legende en bloed aan kleefden.

Angeliques Vloek.

James' mond vertrok tot een flauw lachje. Wanneer hij die in handen had, zou de pech die de Lassiters had achtervolgd omslaan. Hij moest alleen geduld hebben.

'Schiet eens op met die flessen, Matthew. We hebben niet eeuwig de tijd.'

Matthew keek op, schudde het haar uit zijn ogen. De zon klom op achter zijn vaders rug, wierp stralende lichtbundels om hem heen. Hij leek net een koning die zich opmaakte voor de strijd, bedacht Matthew. Zoals altijd welden liefde en bewondering in hem op en overrompelden hem door hun intensiteit.

'Ik heb je manometer vervangen. Ik wil de oude nakijken.'

'Pas jij maar goed op die ouwe van je.' Dollend haakte James zijn arm om Matthews nek. 'Die gaat vandaag een fortuin voor je bovenhalen.'

'Laat mij met je naar beneden gaan. Zet mij in de ochtendploeg in plaats van hem.'

James onderdrukte een zucht. Matthew had nog niet geleerd zijn emoties in bedwang te houden. Met name zijn antipathieën. 'Je weet hoe de teams werken. Jij en Buck duiken vanmiddag. VanDyke en ik nemen de ochtend.'

'Ik wil niet dat je met hem duikt.' Matthew schudde zijn vaders kameraadschappelijke arm van zich af. 'Ik hoorde jullie gisteravond ruzien. Hij haat je. Ik hoorde het in zijn stem.'

Dat gevoel was wederzijds, dacht James, maar hij knipoogde. 'Partners zijn het wel vaker oneens. Maar uiteindelijk is VanDyke degene die het meeste geld hierin steekt. Gun hem zijn lolletje, Matthew. Voor hem is schatduiken gewoon een hobby voor een verveelde, steenrijke zakenman.'

'Hij kan voor geen meter duiken.' En dat bepaalde in Matthews ogen of iemand een echte vent was.

‘Hij is goed genoeg. Hij heeft alleen niet zo veel stijl op twaalf meter diepte.’ De discussie beu, begon James zijn wetsuit aan te trekken. ‘Heeft Buck de compressor nagekeken?’

‘Ja, hij heeft de knik uit de slang gehaald. Pa –’

‘Hou erover op, Matthew.’

‘Alleen voor deze ene keer,’ hield Matthew koppig vol. ‘Ik vertrouw die smeerlap met zijn gluiperige kop niet.’

‘Je taalgebruik holt achteruit.’ Silas VanDyke, elegant en bleek ondanks de felle zon, kwam glimlachend de kajuit uit gestapt achter Matthews rug. Hij vond het bijna net zo amusant als irritant de jongen smalend te zien grijnzen. ‘Je oom heeft je hulp beneden nodig, Matthew.’

‘Ik wil vandaag met mijn vader duiken.’

‘Helaas, dat komt me heel slecht uit. Zoals je ziet, heb ik mijn wetsuit al aan.’

‘Matthew.’ Er klonk een ongeduldig bevel in James’ stem door. ‘Ga kijken wat Buck wil.’

‘Ja, *sir*.’ Met een uitdagende blik verdween hij benedendeks.

‘De jongen heeft een onfatsoenlijke houding en nog onfatsoenlijker manieren, Lassiter.’

‘De jongen heeft de pest aan je,’ zei James opgewekt. ‘Als je het mij vraagt, heeft hij een prima intuïtie.’

‘Deze expeditie loopt op zijn eind,’ snauwde VanDyke terug. ‘Net als mijn geduld en mijn vrijgevigheid. Zonder mij zijn jullie in een week door je geld heen.’

‘Misschien.’ James ritste zijn pak dicht. ‘Misschien niet.’

‘Ik wil de amulet, Lassiter. Jij weet dat hij daar beneden ligt, en ik geloof dat je weet waar. Ik wil hem. Ik heb hem gekocht. Ik heb jou gekocht.’

‘Je hebt mijn tijd gekocht en je hebt mijn ervaring gekocht. Je hebt mij niet gekocht. Bergingsregels, VanDyke. Degene die Angeliques Vloek vindt, is eigenaar van Angeliques Vloek.’ En die zou niet worden gevonden, dat wist hij zeker, in de Sea Star. Hij plantte een hand tegen VanDykes borst. ‘En nu uit de weg.’

Controle, het soort dat hij uitoefende in directiekamers, weerhield

VanDyke ervan uit te halen. Hij had zijn gevechten altijd gewonnen met geduld, met geld en met macht. Succes in zaken, zo wist hij, was slechts een kwestie van wie de controle wist te bewaren.

‘Als je me probeert te beduvelen, zal het je berouwen.’ Hij sprak nu op minzame toon, waarbij een nauwelijks waarneembaar lachje om zijn lippen speelde. ‘Dat garandeer ik je.’

‘Ik kan mijn lol niet op, Silas.’ Grinnikend stapte James de kajuit in. ‘Zitten jullie daar seksblaadjes te lezen, of hoe zit het? Kom op, jongens, aan de slag.’

Vliegensvlug nam VanDyke de flessen onder handen. Het was in wezen een zakelijke kwestie. Toen de Lassiters weer aan dek kwamen, stond hij zich in zijn eigen duikuitrusting te hijsen.

Die drie types, dacht VanDyke, konden niet in zijn schaduw staan. Ze waren duidelijk vergeten wie hij was, wat hij was. Hij was een VanDyke, een man die alles wat hij wilde had gekregen of verdiend of opgeëist. Een die van plan was dat zo te houden, zolang hij er beter van werd. Dachten ze nu echt dat het hem iets kon schelen dat ze de rijen sloten en hem buitensloten? Het was hoog tijd dat hij hen de laan uit stuurde en een nieuw team liet aanrukken.

Buck, dacht hij schamper, gedrongen, al kalend, de sneue tegenpool van zijn knappe broer. Loyaal als een bastaardpup en even intelligent.

Matthew, jong en onstuimig, brutaal en opstandig. Een lastige worm die VanDyke met genoeg zou vertrappen.

En James, natuurlijk, prakkiseerde hij, terwijl de drie Lassiters wat stonden te geinen. Stoerder en uitgekookter dan VanDyke had verwacht. Meer dan de simpele werkezel waarop hij had gerekend. De man meende dat hij Silas VanDyke te slim af was.

James Lassiter ging ervan uit dat hij Angeliques Vloek zou vinden en in bezit krijgen, de legendarische amulet met de magische kracht. Gedragen door een heks, begeerd door velen. En daarmee maakte hij zichzelf belachelijk. VanDyke had erin geïnvesteerd, tijd, geld en moeite, en Silas VanDyke deed nooit slechte investeringen.

‘Het wordt een goede jacht vandaag.’ James hees zijn duikflessen op zijn rug. ‘Ik ruik het. Silas?’

‘Ik ben zover.’

James gespte zijn loodgordel om, zette zijn duikbril op en rolde het water in.

‘Pa, wacht –’

Maar James stak slechts een groetende hand op en verdween onder het oppervlak.

Daar was de wereld stil en oogverblindend. Het alles omhullende blauw werd doorbroken door bundels zonlicht die door het oppervlak drongen en helderwit schitterden. Grotten en kastelen van koraal vormden geheime werelden.

Een rifhaai, zijn oogjes verveeld en zwart, zwenkte zijn romp en gleed geluidloos weg door het water.

Hier meer thuis dan in de buitenlucht, dook James naar grotere diepte met VanDyke in zijn kielzog. Het wrak was al grotendeels blootgelegd, er waren geulen omheen gegraven en schatten uit opgehaald. Koraal had bezit genomen van de versplinterde boeg en het hout was daardoor veranderd in een fantasielandschap van kleuren en vormen dat bezaaid leek met amethisten, smaragden, robijnen.

Dit was de levende schat, het wonder van kunst gecreëerd door zee-water en zonlicht.

Het was zoals altijd een genot om naar te kijken.

Zodra ze aan het werk gingen, werd James’ geluksgevoel nog sterker. Het Lassiter-geluk zat hem mee, mijmerde hij. Binnenkort zou hij rijk zijn, beroemd. Hij glimlachte in zichzelf. Tenslotte was hij toevallig op het spoor gestuit, had hij uren en dagen onderzoek gedaan en de reis die de amulet had afgelegd gereconstrueerd.

Hij voelde zelfs een beetje medelijden met die klootzak van een VanDyke, aangezien het de Lassiters zouden zijn die de amulet naar boven haalden, uit andere wateren, op hun eigen expeditie.

Hij betrapte zichzelf erop dat hij een hand uitstak om een stuk koraal te strelen alsof het een kat was.

Hij schudde zijn hoofd, maar de mist wilde niet optrekken. De alarmbel klonk in zijn achterhoofd, ver weg en zwak. Maar hij was een ervaren duiker en herkende de symptomen. Hij was al een keer of twee

ontsnapt aan stikstofnarcose. Nooit op zo'n geringe diepte, dacht hij versuft. Ze zaten nog lang niet op dertig meter.

Desondanks tikte hij tegen zijn duikfles. VanDyke sloeg hem al gade, zijn ogen koel en taxerend achter zijn duikbril. James gebaarde dat ze naar de oppervlakte moesten. Toen VanDyke hem terugtrok, naar het wrak wees, was hij maar eventjes in de war. Omhoog, gebaarde hij weer, en weer hield VanDyke hem tegen.

Hij raakte niet in paniek. James was er de man niet naar om gauw in paniek te raken. Hij wist dat zijn apparatuur gesaboteerd was, hoewel hij te daas was om uit te vogelen hoe. VanDyke was een amateur in dit wereldje, hield hij zichzelf voor, had geen flauw benul hoe groot de gevaren waren. Dus zou hij het hem moeten laten voelen. Zijn ogen vernauwden zich in opperste concentratie. Hij haalde uit, kreeg VanDykes perslucht slang net niet te pakken.

Het onderwatergevecht was traag, vastberaden, onheilspellend stil. Vissen schoten als kleurige schichten alle kanten op, verzamelden zich vervolgens weer om naar het schouwspel van jager en prooi te kijken. James voelde dat hij weggleed, de duizeligheid, desoriëntatie, naarmate de stikstof in hem werd gepompt. Hij vocht ertegen, slaagde erin nog drie meter richting de oppervlakte te zwemmen.

Opeens vroeg hij zich af waarom hij hier eigenlijk weg wilde. Hij begon te lachen, een wolk van luchtballen uitproestend die borrelend omhoogschoten op het moment dat de roes bezit van hem nam. Hij omhelsde VanDyke in een soort vertraagde rondedans, om hem deelgenoot te maken van zijn euforie. Het was zo prachtig hier in het betoverende blauwe licht met juwelen en edelstenen in duizenden onwaarschijnlijke kleuren die wachtten, gewoon lagen te wachten, om geplukt te worden.

Hij was in de wieg gelegd voor diepzeeduiken.

Binnen enkele seconden zou James Lassiters gelukzaligheid overgaan in bewusteloosheid. En een kalme, zachte dood.

VanDyke stak zijn armen uit toen James begon te spartelen. Het gebrek aan coördinatie was nog zo'n symptoom. Een van de laatste. Met een brede zwaai trok VanDyke de perslucht slang los. James knipperde wezenloos met zijn ogen voordat hij verdronk.

Schatten, gouden dukaten en zilverstukken... Met een beetje geluk kon je ze net zo gemakkelijk van de zeebodem plukken als perziken van een boom. Althans, dacht Tate al duikend, volgens haar vader.

Ze wist dat er veel meer bij kwam kijken dan geluk, wat tien jaar speuren al had aangetoond. Er was tijd en geld en een enorme inzet voor nodig. Er was techniek en maanden onderzoek en apparatuur voor nodig.

Maar terwijl ze door het kristalblauwe water van de Caribische Zee naar haar vader zwom, speelde ze het spelletje maar wat graag mee.

Het was bepaald geen straf om de zomer waarin ze twintig werd duikend door te brengen voor de kust van St. Kitts, glijdend door heerlijk warm water tussen felgekleurde vissen en sculpturen van koraal in alle kleuren van de regenboog. Elke duik was weer spannend. Wat zou er onder dat witte zand liggen, verborgen tussen waaiers en zeegras, begraven onder het bizar gevormde koraal?

Het ging niet zozeer om de schatten, wist ze. Het ging om de zoektocht. En af en toe had je inderdaad geluk.

Ze kon zich de eerste keer dat ze een zilveren lepel uit het slib had gehaald nog heel goed herinneren. De verbijstering en opwinding dat zwart uitgeslagen voorwerp in haar vingers te houden, zich af te vragen wie het had gebruikt om soep te eten. Een kapitein misschien van een rijk galjoen, of de vrouw van de kapitein.

Of de keer dat haar moeder enthousiast had zitten bikken op een brok conglomeraat, het samengeklonterde materiaal gevormd door eeuwen van chemische reacties onder water. Het geluid van haar kreet, gevolgd door een uitbundige schaterlach toen Marla Beaumont een gouden ring had blootgelegd.

Door zulke toevalstreffers konden de Beaumonts zich veroorloven enkele maanden per jaar op zoek te gaan naar meer. Naar meer toevalstreffers, naar meer schatten.

Zij aan zij zwemmend, tikte Raymond Beaumont zijn dochter tegen haar arm en wees toen naar een kalmpjes voorbij zwemmende zeeschildpad.

De lach in haar vaders ogen sprak boekdelen. Hij had zijn leven lang keihard gewerkt en plukte er nu de vruchten van. Voor Tate was een moment als dit goud waard.

Ze zwommen samen verder, verbonden door hun liefde voor de zee, de stilte, de kleuren. Een school cobia's schoot voor hen langs, hun zwarte en gouden strepen glanzend. Puur voor de lol maakte Tate een langzame draai om haar as en zag het zonlicht op het wateroppervlak weerkaatsen. Het gevoel van vrijheid ontlokte haar een lach waarvan de wolk luchtbelletjes een nieuwsgierige zaagbaars op de vlucht joeg.

Ze dook dieper, de krachtige beenslagen van haar vader volgend. Het zand kon geheimen verbergen. Een bult kon een door wormen aangevreten plank van een Spaans galjoen zijn. Onder dat stukje donker zand kon de zilveren buit van een piraat schuilgaan. Ze prentte zichzelf in op te letten, niet op de zeewaaiers of brokken koraal, maar op sporen van gezonken schatten.

Ze waren hier in de warme wateren van de Caraïben, op zoek naar de droom van elke schatduiker. Een onontdekt wrak dat volgens overlevering een koningsschat aan boord had. Dit, hun eerste duik, was om vertrouwd te raken met het gebied dat ze zo grondig hadden onderzocht aan de hand van boeken en kaarten. Om de stromingen te testen, de getijden te peilen. En misschien, heel misschien, hadden ze geluk.

Ze koerste op een zandhoopje af, waar ze driftig begon te waaieren. Haar vader had haar deze simpele methode om zand af te graven geleerd, toen Tate tot zijn grote vreugde mateloos geïnteresseerd bleek in zijn nieuwe hobby, scubaduiken.

In de loop van de jaren had hij haar nog veel meer geleerd. Respect voor de zee en alles wat erin leefde – en wat erin lag verborgen. Haar allergrootste wens was dat ze op een dag iets ontdekte, voor hem.

Ze wierp een blik op hem, zag hoe aandachtig hij een lage koraalbank bestudeerde. Hoezeer hij ook droomde van door de mens gemaakte

schatten, Raymond Beaumont had grote bewondering voor door de zee gevormde schatten.

Omdat ze onder het hoopje zand niets vond, zwom Tate naar een mooi gestreepte schelp. Uit haar ooghoeken werd ze een donkere gedaante gewaar die op haar af kwam, snel en geruisloos. Tates eerste en verlamme gedachte was: haai. Haar hart sloeg over. Ze draaide zich om, zoals ze had geleerd, greep met een hand naar haar duikmes en maakte zich op om zichzelf en haar vader te verdedigen.

De gedaante werd een duiker. Soepel en snel als een haai wellicht, maar een man. Haar adem ontsnapte in een stroom luchtbelletjes voordat ze eraan dacht die gelijkmatig te houden. De duiker gebaarde naar haar, daarna naar de man die achter hem aankwam.

Voor ze het wist, bevond Tate zich duikbril aan duikbril met een brutaal grijnzend gezicht, ogen zo blauw als de zee om hen heen. Donker haar golfde op de stroming. Ze zag dat hij haar uitlachte, vast omdat hij haar reactie op het onverwachte gezelschap had geraden. Hij stak zijn handen omhoog, een vredesgebaar, totdat ze haar mes weer opborg. Toen knipoogde hij en stak een hand op naar Ray.

Tijdens de woordeloze begroetingen over en weer nam Tate de nieuwkomers op. Hun uitrusting mocht er wezen, en bevatte de noodzakelijke onderdelen van de schatduiker. De buidel, het mes, het polskompas en duikhorloge. De eerste man was jong, slank in zijn zwarte wetsuit. Zijn gebarende handen waren groot, met lange vingers en de schrammen en littekens van een doorgewinterde schatduiker.

De tweede man was kaal, had een dikke buik, maar bewoog zo behendig als een vis. Tate zag dat hij een soort stilzwijgende afspraak met haar vader maakte. Ze wilde protesteren. Dit was hun plek. Per slot van rekening waren zij hier het eerst.

Maar ze kon slechts haar wenkbrauwen fronsen toen haar vader een rondje vormde met zijn duim en wijsvinger ten teken dat hij akkoord ging. Ze verspreidden zich alle vier om op onderzoek uit te gaan.

Tate begon bij een andere zandhoop te waaieren. Uit haar vaders onderzoek bleek dat vier schepen van de Spaanse vloot ten noorden van St. Kitts en Nevis waren gezonken tijdens de orkaan op 11 juli 1733. Twee

ervan, de San Cristobal en de Vaca, waren jaren geleden ontdekt en geborgen, versplinterd op de riffen bij Dieppe Bay. Waarmee, nog niet ontdekt of aangeraakt, de Santa Marguerite en de Isabella overbleven.

Documenten en ladingsbrieven vermeldde dat deze schepen veel meer vervoerden dan een lading suiker van de eilanden. Er waren juwelen en porselein en meer dan tien miljoen gouden en zilveren peso's. Bovendien zouden er, zoals destijds goed gebruik was, meegesmokkelde kostbaarheden van passagiers en matrozen aan boord zijn.

Beide wrakken moesten een fortuin in zich bergen. Nog veel belangrijker: de ontdekking zou een van de grootste vondsten van de eeuw zijn.

Zonder iets te hebben gevonden, verplaatste Tate zich in noordelijke richting. De concurrentie van de andere duikers dwong haar haar blik en intuïtie scherp te houden. Een school felgekleurde visjes schoot in v-formatie om haar heen, een kleurenschicht in een kleurenpalet. Verrukt zwom ze door hun luchtbelletjes.

Concurrentie of niet, van de kleine dingen zou ze altijd blijven genieten. Ze speurde onvermoeibaar verder, waaierde zand weg en bewonderde vissen met evenveel enthousiasme.

Op het eerste gezicht leek het een steen. Toch had ze inmiddels voldoende ervaring om ernaartoe te zwemmen. Ze was er minder dan een meter vandaan toen iets langs haar flitste. Lichtelijk geïrriteerd zag ze die gehavende hand met de lange vingers naar beneden gaan en zich om de steen sluiten.

Eikel, dacht ze, en ze wilde zich al afwenden toen ze zag dat hij hem loswrikte. Geen steen, maar het roestige handvat van een zwaard dat hij uit de schede van de zee trok. Met een brede grijns om zijn mondstuk hief hij het.

Hij presteerde het om haar er een saluut mee te brengen, het water doorklievend in een wijde boog. Zodra hij naar boven zwom, ging Tate achter hem aan. Ze kwamen tegelijk aan de oppervlakte.

Ze spuugde haar mondstuk uit. 'Ik zag hem het eerst.'

'Ik dacht het niet.' Nog steeds grijnzend, zette hij zijn duikbril op zijn voorhoofd. 'Hoe dan ook, je was traag, en ik niet. Wie wat vindt mag het houden.'

‘Bergingsregels,’ brieste ze, uit alle macht proberend haar kalmte te hervinden. ‘Je begaf je op mijn terrein.’

‘Volgens mij begaf jij je op dat van mij. Volgende keer beter.’

‘Tate, joehoe.’ Vanaf het dek van de Adventure wuifde Marla Beaumont en riep: ‘De lunch is klaar. Nodig je vriend uit en kom aan boord.’

‘Dat laat ik me geen twee keer zeggen.’ Met een paar krachtige slagen was hij bij de achterstevan van de Adventure. Het zwaard viel kletterend op het dek, zijn vinnen volgden.

Het slechte begin van wat een heerlijke zomer had beloofd te worden vervloekend, zwom Tate naar de boot. Ze negeerde zijn galant uitgestoken hand en hees zichzelf aan boord op het moment dat haar vader en de andere duiker boven water kwamen.

‘Leuk u te ontmoeten.’ Hij haalde een hand door zijn druipende haar en glimlachte charmant naar Marla. ‘Matthew Lassiter.’

‘Marla Beaumont. Welkom aan boord.’ Tates moeder lachte stralend naar Matthew vanonder haar breedgerande, gebloemde zonnehoed. Ze was een opvallend knappe vrouw, met een perzikhuidje en een rank figuurtje onder haar ruimvallende shirt en broek. Ze schoof haar zonnebril naar het puntje van haar neus. ‘Ik zie dat je mijn dochter, Tate, hebt ontmoet, en mijn man, Ray.’

‘Een soort van.’ Matthew klikte zijn loodgordel los, legde hem samen met zijn duikbril opzij. ‘Ziet er goed uit hier.’

‘O ja, dank je.’ Trots blikte Marla over het dek. Ze was niet dol op huishoudelijk werk, maar ze vond het heerlijk om de Adventure spic en span te houden. ‘En dat daar is jullie boot.’ Ze gebaarde voorbij de boeg. ‘De Sea Devil.’

Tate maakte een schamper geluid bij de naam. Die was in elk geval geknipt, dacht ze, voor de man en de boot. In tegenstelling tot de Adventure glom de Sea Devil niet. De avondse vissersboot was hoognodig aan een lik verf toe. Van een afstand had het meer weg van een badkuip die op de glinsterende zee lag te dobberen.

‘Niks bijzonders,’ hoorde ze Matthew zeggen, ‘maar ze blijft drijven.’ Hij liep terug om de andere duikers een handje te helpen.

‘Goed gezien, jongen.’ Buck Lassiter sloeg Matthew op zijn rug.

‘Deze jongen heeft de gave van nature,’ zei hij tegen Ray met een stem zo gruisig als gebroken glas, waarna hij een hand uitstak. ‘Buck Lassiter, mijn neef, Matthew.’

Zich onttrekkend aan het kennismakingsrondje op het dek, borg Tate haar uitrusting op, waarna ze zich uit haar wetsuit wurmde. Terwijl de anderen het zwaard bewonderden, dook ze de kajuit in en liep door naar haar eigen hut.

Het was niet ongevoel, bedacht ze, een oversized t-shirt opdiepend. Haar ouders waren altijd vriendelijk tegen onbekenden, nodigden hen uit aan boord, lieten hen mee-eten. Haar vader had nu eenmaal nooit de behoedzame en achterdochtige houding van een doorgewinterde schatduiker ontwikkeld. In plaats daarvan waren haar ouders het lichtende voorbeeld van zuidelijke gastvrijheid. Normaal gesproken vond ze die eigenschap ontwapenend. Ze wilde alleen dat ze een beetje kieskeuriger waren.

Ze hoorde haar vader Matthew enthousiast feliciteren met zijn vondst, en knarsetandde.

Wel verdomme, zij had hem het eerst gezien.

Ze zat te mokken, gokte Matthew terwijl hij het zwaard aan Ray overhandigde om het te bekijken. Een typisch vrouwelijk trekje. En het leed geen enkele twijfel dat die kleine roodharige een vrouw was. Haar koperkleurige haar mocht dan jongensachtig kortgeknipt zijn, maar wat dat minuscule bikinietje omhulde, was beslist niet mis.

Best knap ook, dacht hij. Haar gezicht was weliswaar hoekig, met jukbeenderen waaraan een man een onderzoekende vinger kon snijden, maar ze had grote, betoverend groene ogen. Ogen, herinnerde hij zich, die venijnige pijltjes op hem hadden afgevuurd onder water, en erboven.

Dat maakte het des te leuker haar op stang te jagen.

Aangezien ze voorlopig in dezelfde vijver zouden duiken, kon hij er net zo goed wat lol aan beleven.

Matthew zat in kleermakerszit op het zonnedeck toen Tate weer tevoorschijn kwam. Ze had zich zo goed als over haar nukkige bui heen gezet en ze wierp een vluchtige blik op hem. Zijn huid was gebruind

door de zon, en op zijn borst hing een glimmend zilverstuk aan een ketting. Ze wilde hem ernaar vragen om te horen waar hij het had gevonden en hoe.

Maar hij zat spottend naar haar te grijnzen. Manieren, trots en nieuwsgierigheid stuitten op een muur waardoor ze ongewoon stil was tijdens het gebabbel om haar heen.

Matthew nam een hap van een van Marla's dik belegde broodjes ham. 'Heerlijk, Mrs. Beaumont. Een stuk beter dan de prak waar Buck en ik aan gewend zijn.'

'Neem nog wat van deze aardappelsalade.' Gevleid schepte ze een berg op zijn kartonnen bord. 'En zeg maar Marla, hoor. Tate, kom op, je moet wat eten.'

'Tate.' Matthew kneep zijn ogen half dicht tegen de zon, terwijl hij haar opnam. 'Aparte naam.'

'Marla's meisjesnaam.' Ray drapeerde een arm om de schouders van zijn vrouw. Hij zat in zijn natte zwembroek en genoot van de warmte en het gezelschap. Zijn zilvergrijze haar warrelde op in het lichte briesje. 'Onze Tate duikt al sinds ze een klein opdondertje was. Een betere buddy kun je je niet wensen. Marla is gek op de zee, gek op varen, maar zwemmen, ho maar.'

Gniffelend schonk Marla hoge glazen ijsthee in. 'Ik kijk graag uit over het water. Erin zwemmen is een heel ander verhaal.' Ze zakte tevreden achterover met haar drankje. 'Zodra het boven mijn knieën komt, raak ik in paniek. Soms denk ik dat ik in een vorig leven ben verdronken, dus in dit leven zorg ik met alle plezier voor de boot.'

'En die is fraai.' Buck had de Adventure al goed bekeken. Een keurig jacht van elfenhalve meter, met teakhouten dekken, eersteklas polijstwerk. Hij gokte dat er twee luxueuze hutten waren, een volledig ingerichte kombuis. Zonder zijn duikbril op sterkte kon hij toch de enorme ruiten van de stuurhut onderscheiden. Hij had dolgraag zijn handen eens over de motor en het bedieningspaneel laten gaan.

Later moest hij maar eens goed rondkijken, wanneer hij zijn bril op had. Zelfs zonder bril schatte hij de diamant om Marla's vinger op een goede vijf karaat, en de gouden ring aan haar rechterhand was antiek.